

# Krk

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 20. szám, 2022. május 20.

Ültünk a krki parkban, uram, egészen közel a szinte megdermedt tengerhez, se egy futam vagy hullám, akárha befagyott volna, üvegsima volt, hajókkal, csónakokkal, de semmi ringás vagy hasonló, mint valami állókép, ami örökké áll, a hold már fent volt az égen, a fénye, sárgája csúszkált a vízen, meg a Ríva lámpáinak ragyogása is, mintha korcsolyáztak volna az augusztusi nyárban, az egyik barátom Norvégiába utazott, mondtam is neki, a korcsolyát ne felejtse itthon, nem bírja a nyarat, a meleget, a havasokról jött, faházat bérelt valami kicsiny szigeten, esténként befűt, igen, ez a nosztalgia, uram, mindegyikünknek van, de vagy bevállaljuk, felvállaljuk, vagy nem, de mi van akkor, ha a halál után vágyakozunk visszafelé, talán már voltunk ott, éltünk benne lakályosan, komótosan, mint a barát a norvég faházban, ahol nyáron is pattog a tűz, és ki tudja, milyen édes, hazai, otthoni illatokat áraszt a fjordok körül növvő, terjeszkedő erdők fája, annyira, hogy elhiszi a barát, elhiheti, hogy egészen máshol van